

**κινηματογραφική
λεσχη
πατρών**

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΠΡΟΒΟΛΩΝ

Α΄ ΚΥΚΛΟΣ 2012-2013

ΚΑΘΕ ΔΕΥΤΕΡΑ

“Το βαθύ μπλε του έρωτα” του Τέρενς Ντύνις (2011)

VESO MARE

Αίθουσα 3

Α΄ ΚΥΚΛΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΤΟ ΣΤΕΡ

- 1/10/2012 Το βαθύ μπλε του έρωτα Τέρενς Ντέιβις
- 8/10/2012 Ο άνθρωπος που γνώριζε πολλά Άλφρεντ Χίτσκοκ
- 15/10/2012 Μεσοτοιχίες Γκουστάβο Ταρέτο
- 22/10/2012 Όλα για την Εύα Τζόζεφ Μάνκιεβιτς
- 29/10/2012 Post Mortem Πάμπλο Λαρέν
- 5/11/2012 Ο Υπουργός Πιέρ Σελέρ
- 12/11/2012 Οι ακακίες Πάμπλο Τζιορτζέλι
- 19/11/2012 Τα χιόνια του Κιλιμάντζαρο Ρομπέρ Γκεντιγκιάν
- 26/11/2012 Ελένα Αντρέι Ζβιαγκίντσεφ
- 3/12/2012 Ο εξαιρετικός κύριος Λαζάρ Φιλίπ Φαλαρντώ
- 10/12/2012 Γράψε λάθος Γιόζεφ Σένταρ
- 17/12/2012 Ο χορός των κατασκόπων Τζέιμς Μαρς
- 7/1/2013 Ουγκέτσου Μονογκατάρι Κένζι Μιζογκούτσι

ΓΡΑΨΕ ΛΑΘΟΣ - FOOTNOTE

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Γιόζεφ Σένταρ

Ηθοποιοί: Λιόρ Ασκενάζι, Σλόμο Μπαρ-Αμπά
Αλίζα Ροζέν

Χώρα: Ισραήλ (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 103΄

Πρώτη προβολή: Ώρα 8.30 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

- Υποψήφιο για Βραβείο Όσκαρ Καλύτερης Ξενόγλωσσας Ταινίας (2012)
- 9 Βραβεία της Ισραηλινής Ακαδημίας Κινηματογράφου
- * Α΄ Ανδρικού Ρόλου στον Shlomo Bar-Aba
- * Παραγωγής στον Yaron Scharf
- * Κουστουμιών στην Laura Sheim
- * Σκηνοθεσίας στον Joseph Cedar
- * Μοντάζ στον Einat Glaser-Zarhin
- * Καλύτερης Ταινίας
- * Σεναρίου στον Joseph Cedar
- * Ήχου στους Alex Claude, Israel David, Tuli Chen
- * Β΄ Ανδρικού Ρόλου στον Lior Ashkenazi
- Φεστιβάλ Καννών το 2011
- *Βραβείο Σεναρίου στον Joseph Cedar
- *Υποψηφιότητα για Χρυσό Φοίνικα

- Βραβείο Κριτικών Κινηματογράφου για το Σενάριο στο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου Δουβλίνου (2012)

- Βραβείο NBR (Καλύτερης Ξενόγλωσσας Ταινίας) (National Board of Review, USA, 2011)

Ο Ελιέζερ και ο Ούριελ Σκόλνικ, πατέρας και γιος, είναι καθηγητές των ταλμουδικών σπουδών με ανταγωνιστική σχέση χρόνων, την οποία θα κορυφώσει η απονομή ενός σπουδαίου ακαδημαϊκού βραβείου.

Συγκινητικό οικογενειακό δράμα, διακριτική πολιτικοκοινωνική σάτιρα και μια έξυπνη, κομψή κινηματογραφική απάντηση στο ερώτημα "Ποιο είναι το τίμημα της αλήθειας;". Βραβείο σεναρίου στις Κάνες και υποψηφιότητα για Ξενόγλωσσο Όσκαρ.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

Αυτή η ταινία επιστρέφει με έξυπνο τρόπο σε μια ιστορία τόσο παλιά όσο η ανθρωπότητα: τη σύγκρουση ανάμεσα σε δύο διαφορετικές γενιές. Ο ισραηλινός σκηνοθέτης Γιόζεφ Σένταρ εστιάζει σε δύο τύπους των οποίων η αντίθεση ελκύει αμέσως την προσοχή μας: από τη μία πλευρά ένας πει-

σματάρης, άκαμπτος αλλά ευθύς, παλαιών αρχών πατέρας, ικανός να σου κάνει ρετάλια τα νεύρα (Σλόμο Μπαρ-Αλμπα), από την άλλη ο προοδευτικός αλλά και πονηρότερος γιος του (Λιόρ Ασκενάζι), που μπορεί να είναι πιο επικοινωνιακός και φιλικός αλλά δεν εμπνέει και τόση εμπιστοσύνη, γιατί είναι ζηλόφθονος, αριβίστας, ικανός να λειτουργήσει με δόλιους τρόπους για να πετύχει τον σκοπό του. Το ενδιαφέρον προκύπτει μέσα από το δραματουργικό φόντο της ιστορίας, τους κύκλους του Εβραϊκού Πανεπιστημίου της Ιερουσαλήμ. Απόψεις, σκέψεις, αναλύσεις και διατριβές για τα ταλμουδικά κείμενα και τις δύο διαφορετικές σχολές τους αναμοχλεύονται στην «αρένα» για τη διεκδίκηση του Βραβείου Ισραήλ, του σημαντικότερου εθνικού βραβείου του ισραηλινού κράτους. Το διεκδικεί ο πατέρας, αλλά ο γιος δεν θα το αφήσει να περάσει έτσι.

Βλέπουμε λοιπόν ότι η διαμάχη των δύο ανδρών στο Ταλμούδ προεκτείνεται στη ζωή τους, ότι κατά μια έννοια ο φανατικός ανταγωνισμός των δύο ταλμουδικών στρατοπέδων καθρεφτίζεται στην καθημερινότητα του Ισραήλ: ο ιός του Ταλμούδ μολύνει την οικογένεια και έτσι η ταινία μπορεί να αγγίξει τους πάντες.

Για την καλύτερη «ανάγνωση» της καλό είναι πάντως ο θεατής να γνωρίζει ορισμένα πράγματα για το Ταλμούδ, όπως ονομάζεται το σύνολο των εβραϊκών κειμένων που γράφτηκαν στην Παλαιστίνη και στη Βαβυλώνα περί το 200-500 μ.Χ. Η καταστροφή του ναού το 70 μ.Χ. ώθησε τους ραβίνους της Παλαιστίνης να συγκεντρώσουν κάποιες προφορικές διδασκαλίες σε ένα πρώτο κείμενο, αλλά με την αύξηση του διωγμού των Ιουδαίων της Παλαιστίνης (που συνοδευόταν από άνοδο του χριστιανισμού σε πολιτική δύναμη) το κέντρο της ταλμουδικής ανάπτυξης μετακινήθηκε

στη Βαβυλώνα, που βρισκόταν έξω από τα όρια της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Έτσι πραγματοποιήθηκε η παραγωγή δύο Ταλμούδ: του Μίσνα, δηλαδή του Ταλμούδ της Βαβυλώνας, και αργότερα του Γκεμάρρα, του Ταλμούδ της Ιερουσαλήμ, γνωστού και ως Παλαιστινιακού. Μικρότερο σε έκταση από το Μίσνα, θεωρείται υποδεέστερό του.

Οι ταλμουδικές σπουδές είναι μια ασταθής και αμφιλεγόμενη ως έναν βαθμό περιοχή, γεγονός που οφείλεται στην ακαδημαϊκή ανάλυση κειμένων τα οποία μπορεί να θεωρούνται ιερά. Ο βασικός σκεπτικισμός βασίζεται στην αξιοπιστία του κειμένου, στην επεξεργασία του μέσα από πολλές και διαφορετικές απόψεις οι οποίες έρχονται σε αντίθεση με τις κλασικές υποθέσεις που έγιναν στα βάθη των αιώνων, και προκαλούν ανάμεικτα συναισθήματα ακόμη και στη σημερινή παραδοσιακή κοινωνία.

Να σημειώσω, τέλος, ότι η καθυστερημένη εμφάνιση του «Γράψε λάθος» στις ελληνικές αίθουσες μόνο απορία προκαλεί, καθώς έχει προ καιρού συγκεντρώσει δάφνες. Στο περυσινό Φεστιβάλ Καννών ο Τζόζεφ Σένταρ κέρδισε το βραβείο Σεναρίου, ενώ εφέτος είδαμε το φιλμ να αποσπά ακόμη μία διάκριση, την υποψηφιότητα στα Ξενογλωσσα Όσκαρ.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗΣ
ΤΟ ΒΗΜΑ

ΓΙΟΖΕΦ ΣΕΝΤΑΡ

Γεννήθηκε το 1968 στη Νέα Υόρκη. Σπούδασε στο Πανεπιστήμιο της Ιερουσαλήμ Φιλοσοφία και Ιστορία και αποφοίτησε από τη Σχολή Κινηματογράφου της Νέας Υόρκης.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

Jerusalem, I Love You, Grapse lathos 2011, Sharon Amrani: Remember His Name 2010, Beaufort 2007, Medurat Hashevet 2004, Ha-Hesder 2000.

επιστρέφει στο σπίτι του, στην αγαπημένη πιστή γυναίκα του και τον γιο του. Όμως αυτοί είχαν ήδη σκοτωθεί από ληστές. Όμως ως εκ θαύματος βρίσκει το σπίτι του ζωντανό, το παιδί του στο λίκνο, τη γυναίκα του έτοιμη να τον ξεκουράσει. Αυταπάτη ή πραγματικότητα; Η ποίηση σπάει το όριο του φυσικού. Δίδει βιολογική υπόσταση στο άγνωστο, στο μηδέν. Το καμένο σπίτι, οι νεκροί επείστρεψαν να τον υποδεχθούν. Να θεραπεύσουν με γλυκύτητα την πικρή μαγεία της πλανεύτρας Κίρκης. Μεγάλη ποίηση. Κινηματογραφικός φακός στο ύψος των σωμάτων. Ένα ιαπωνικό τραγούδι «του νεκρού αδελφού».

ΒΑΣΙΛΗΣ ΛΑΔΑΣ

«Ουγκέτσου Μονογκατάρι» στα Ιαπωνικά σημαίνει, το χλωμό πρόσωπο της σελήνης μετά τη βροχή. Τυπικά λοιπόν είναι μια ιστορία του φανταστικού, μια ιστορία φαντασμάτων στην ουσία, βουτηγμένη στην πιο αμειλικτική πραγματικότητα, σκιαγραφώντας άριστα τα πάθη, τα όνειρα και τη μοίρα των ανθρώπων. Ένας μύθος διαχρονικός, κυριολεκτικά και μεταφορικά που ακόμα και μετά από 50 χρόνια εξακολουθεί να μιλά στα μάτια, στις καρδιές και το μυαλό. Αν και το σενάριο είναι βασισμένο σε ένα μύθο όμως, δεν υπάρχει τίποτα αφηρημένο και αυτή είναι και η ανωτερότητα γενικά των Γαπωνέζων δημιουργών σε σχέση με τους δικούς μας Λυτικούς, που τις περισσότερες φορές είναι ανίκανοι να προβάλλουν τη μαγεία των παραμυθιών στο πινί. Η ιστορία εκτυλίσσεται στα ταραγμένα χρόνια των εμφυλίων πολέμων Όνιν, στα μέσα του 15ου αιώνα και τις επιπτώσεις τους στους ανθρώπους επικεντρώνοντας στη ζωή δύο ζευγαριών. Το κεντρικό ζευγάρι είναι ένας φτωχός κεραμοποιός, ο Γκεντζούρο, ο οποίος θέλει να βγάλει χρήματα πουλώντας τα προϊόντα του στους αντιμαχόμενους στρατούς και η αφοσιωμένη σύζυγός του, Μιγιάγκι, που θα προτιμούσε ο σύζυγός της να μείνει σπίτι με το μικρό τους γιο χωρίς να ριψοκινδυνεύει στους δρόμους. Το δεύτερο ζευγάρι αποτελείται από έναν αγρότη, τον Τομπέι, που βοηθάει τον Γκεντζούρο στο εμπόριο, αλλά θα προτιμούσε να είναι ένας ένδοξος σαμουράι και την ατίθαση γυναίκα του, Οχάμα, η οποία γελοιοποιεί τις φαντασιώσεις του συζύγου της για στρατιωτική δόξα. Οι δυο άντρες αποφασίζουν να κατευθυνθούν προς την πόλη, χωρίς τις οικογένειές τους, για να πουλήσουν την πιαστέλ τους. Όταν τελικά φτάσουν κοντά στην πραγματική των στόχων τους, ο πρώτος θα κερδίσει πολύ χρήμα και θα πέσει θύμα της γοητείας μιας πριγκίπισσας φαντάσματος κι ο δεύτερος επωφελοόμενος από την αναταραχή του πολέμου, παριστάνοντας τον ήρωα που σκοτώνει τον αρχηγό του εχθρού, θα γίνει σαμουράι ανακαλύπτοντας κάποια στιγμή ότι η γυναίκα του έχει γίνει πόρνη σε ένα χωριό εξατίας της δικής του εγκατάλειψης και των δεινών του πολέμου. Το όραμα της «υλικής» επιτυχίας γίνεται καπνός.

Το πιο δυνατό προτέρημα της ταινίας είναι η απόλυτη ισορροπία στην κίνηση μεταξύ ρεαλιστικού και απόκοσμου. Ο Μιζοκούτσι το πετυχαίνει αυτό καθοδηγώντας τη σκηνοθεσία μεταξύ μια νηφάλιας, σχεδόν ντοκιμαντεριστικής και αποστασιοποιημένης οπτικής και μερικώς λυρικών και προσεχτικά χορογραφημένων σκηνικών, όπως η σκηνή στη Λίμνη Μπίουα, όπου τα δυο ζευγάρια συναντάνε ένα πλοίο φάντασμα στην ομίχλη.

Το περιφάνιο «ανυτέρβλητο» κάδρο του Μιζογκούτσι είναι μοναδικό και αυτοφωές. Είναι ίσως ο μοναδικός σκηνοθέτης στον κόσμο που τολμά να χρησιμοποιεί συστηματικά αντικριστά πανοραμικά πλάνα 180 μοιρών και μάλιστα χωρίς στιγμή να φαντάζει απλώς ως μία προσπάθεια εντυπωσιασμού του θεατή, όπως ίσως να φαινόταν σε κάποιον άλλο σκηνοθέτη. Η κίνηση της κάμερας είναι απλή, φυσική, δίνοντας μεγάλη σημασία στο ντεκόρ αλλά και στη θέση που καταλαμβάνουν σε αυτό οι ηθοποιοί.

Ένας πραγματικός μετρ της τέχνης του φοντί ανσενέ και του dissolve που τα αξιοποιεί με τον καλύτερο δυνατό τρόπο ώστε να δημιουργήσει την αίσθηση.

Η οπτική βάση έχει πάντα ένα ακουστικό συμπλήρωμα που λειτουργεί με μια πλήρη εκφραστική αυτονομία. Η μουσική και οι ήχοι στην ταινία είναι μια αλυσίδα σημάτων παίζοντας έναν τυπικό ρόλο που προσδίδει την αντιρρεαλιστική αοριστία του μύθου. Έτσι η εικόνα μοιάζει να κολυμπάει μέσα στην ακουστική ατμόσφαιρα και ο ήχος να ακουμπάει την εικόνα και να την εξαυλώνει.

Το 1953, το «Ουγκέτσου Μονογκατάρι» τιμήθηκε με το Όσκαρ Ξενογλώσσης Ταινίας και τον «Αργυρό Λέοντα» στο Κινηματογραφικό Φεστιβάλ της Βενετίας, ενώ κατατάχθηκε στις 10 καλύτερες ταινίες όλων των εποχών. Παγκοσμίου κύρους κριτικοί αλλά και σκηνοθέτες έγραψαν μέσα σε αυτά τα χρόνια εγκωμιαστικά σχόλια και αναλύσεις καταλήγοντας στο ότι είναι ένα από τα πιο όμορφα φιλμ που έχουν φτιαχτεί ποτέ ή αλλιώς το εξέχον έργο του Ιαπωνικού κινηματογράφου.

Το «Ουγκέτσου Μονογκατάρι», του Κέντζι Μισογκούτσι δίκαια συγκαταλέγεται στις ομορφότερες στιγμές της Ιστορίας του παγκόσμιου σινεμά... Είναι ένα φιλμ ζωντανό, παιχνιδιάρικο, εύκολο και γεμάτο χιούμορ που δεν έχει καμία σχέση με τα «σοβαρά» και δυσνόητα, αριστουργήματα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΑΓΑΤΣΙΩΤΗ

KENZI MIZOGUCHI (1898-1956)

Ξεκίνησε ως ηθοποιός γυναικείων ρόλων και αργότερα έγινε σκηνοθέτης. Η πρώτη του ταινία γυρίστηκε το 1922. Έχει γυρίσει πάνω από 90 ταινίες, αλλά μόνο οι τελευταίες 12 είναι γνωστές εκτός Ιαπωνίας.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

Akasen chitai 1956, Shin heike monogatari 1955, Yôkihi 1955, Chikamatsu monogatari 1954, Uwasa no onna 1954, Sanshō dayū 1954, Gion bayashi 1953, Ugetsu monogatari 1953, Saikaku ichidai onna 1952, Musashino fujin 1951, Oyû-sama 1951, Yuki fujin ezu 1950, Waga koi wa moenu 1949, Yoru no onnatachi 1948, Joyû Sumako no koi 1947, Utamaro o meguru gonin no onna 1946, Josei no shôri 1946, Hisshoka 1945, Meitô bijomaru 1945, Miyamoto Musashi 1944, Danjuro sandai 1944, Genroku Chûshingura 1941, Geido ichidai otoko 1941, Naniwa onna 1940, Zangiku monogatari 1939, Aa kokyo 1938, Roei no uta 1938, Aien kyo 1937, Gion no shimai 1936, Naniwa ereji 1936, Gubijinsô 1935, Ojo Okichi 1935, Maria no Oyuki 1935, Orizuru Osen 1935, Aizo toge 1934, Jinpu-ren 1934, Gion matsuri 1933, Taki no shiraito 1933, 1932 Manmo kenkoku no reimeji 1932, Toki no ujigami 1932, Shikamo karera wa yuku 1931, Tôjin Okichi 1930, Fujiwara Yoshie no furusato 1930, Tokai kokyogaku 1929, Tôkyô kôshinkyoku (short) 1929, Asahi wa kagayaku 1929, Nihon bashi 1929, Chikyu wa mawaru: Dai-ichi-bu Kako hen (supervising) 1928, Chikyu wa mawaru: Dai-ni-bu Gendai hen (supervising) 1928, Chikyu wa mawaru: Dai-san-bu Kuso hen (supervising) 1928, Musume kawaiya 1928, Hito no isshô - Kuma to tora saikai no maki: Dai sampen 1928, Hito no isshô - Ukiyo wa tsurai ne no maki: Dai nihen 1928, Hito no isshô - Jinsei banji kane no maki: Dai ippen 1928, Jiji shincho 1927, Kôon 1927, Kane 1926, Kaikoku dani 1926, Kyôren no onna shishô 1926, Shin onoga tsumi 1926, Kaminingyo haru no sasayaki 1926, Dôka-ô 1926, Nogi taisho to Kumasans 1925, Ningen 1925, Shôhin eiga-shû: Machi no sketch (short) 1925, Furusato no uta 1925, Akai yuhi ni terasarete 1925, Shirayuri wa nageku 1925, Daichi wa hohemu Daiippen 1925, Gakuso o idete 1925, Uchen-Puchan 1925, A, a tokumukan kanto 1925, Kyokubadan no joô 1924, Kanraku no onna 1924, Koi o tatsu ono 1924, Samidare zoshi 1924, Itô junsu no shi 1924, Shichimencho no yukue 1924, Jin kyo 1924, Josei wa tsuyoshi 1924, Gendai no jo-o 1924, Akatsuki no shi 1924, Kanashiki hakuchi 1924, Toge no uta 1923, Chi to rei 1923, Yoru 1923, Haikyo no naka 1923, Kiri no minato 1923, 813 1923, Haizan no uta wa kanashi 1923, Joen no chimata 1923, Seishun no yumeji 1923, Kokyo 1923, Ai ni yomigaeru hi 1923.